VĂ PREZENTĂM

ALTE STADIOANE ALE TURNEULUI FINAL

După cum se știe, meciurile din cadrul seriei a doua a preliminariilor Campionatului mondial de fotbal se vor disputa pe stadionul „Villa Park" din Birmingham și pe stadionul „Hillsborough" din Sheffield. Ambele stadioane au o veche tradiție în fotbalul insular prin faptul că aici două echipe cu mari veleități în campionatul primei ligi, Aston Villa și Sheffield Wednesday, sînt la ele acasă.

★

Nici un alt stadion provincial nu a văzut jucînd atîția internaționali, atîtea meciuri interțări și atîtea semifinale ale Cupei Angliei, ca Villa Park din Birmingham. Totuși, în cadrul actualului Campionat mondial, stadionului din Sheffield îi va reveni o onoare mai mare, căci în afara jocurilor din seria a doua aici se va juca și un meci din sferturile de finală.

În momentul de față, stadionul Villa Park a fost modernizat. Clubul a investit 115 000 lire, acoperind din nou una din tribune și amenajînd încă 6 290 locuri de stat jos, plus un bar. Tribuna opusă, care avea numai locuri în picioare, are acum 6 250 locuri pe bănci, iar în cele patru diagonale ale stadionului s-au făcut amenajări ultra-moderne pentru radio, presă, televiziune și film.

Dintr-un total de 60 000 locuri, 18 500 sînt locuri de stat jos și numai o singură parte din cele patru ale stadionului, nu este acoperită. Dar amenajarea cea mai importantă adusă terenului de joc a fost lărgirea lui cu 2,74 metri pentru a fi conform cerințelor F.I.F.A.!

★

Cînd conducerea clubului Sheffield Wednesday a aflat că terenul său a fost afectat jocurilor din cadrul Campionatului mondial a alocat suma de 150 000 lire pentru amenajări. Într-un cadru festiv, Sir Stanley Rous, președintele F.I.F.A., a inaugurat prima gradenă care avea să facă parte dintr-o tribună cu 5 000 locuri de stat jos în spatele uneia din porți. Stadionul are, ca și cel de la Villa Park, 60 000 locuri, dar cu cele 24 500 locuri de stat jos este cel mai mare, din acest punct de vedere, din întreaga Anglie.

Reconstrucția stadionului Hillsborough a început de fapt o dată cu înființarea clubului, în 1867.

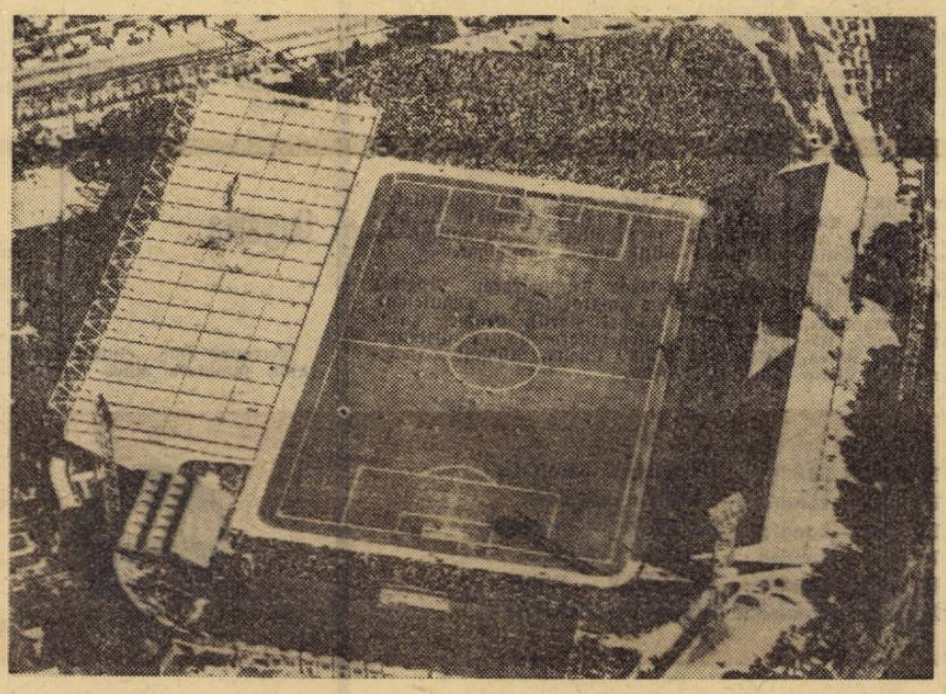

Sus: Stadionul clubului „Aston Villa" din Birmingham
Jos: Stadionul Hillsborough din Sheffield

INCURSIUNE DE-A LUNGUL CELOR 7 EDIȚII

Dacă jocul de fotbal este denumit — pe drept — „sportul rege", atunci Campionatul mondial de fotbal ce se dispută la fiecare patru ani poate fi socotit — cel puțin — o adevărată... ceremonie de încoronare.

Această „ceremonie", adică lupta finală pentru cucerirea celui mai râvnit trofeu sportiv de pe glob (Cupa Jules Rimet) va avea loc anul acesta din nou în Europa, pe stadioanele Angliei, pentru a 8-a oară în istoria acestei grandioase competiții.

Inițiat acum aproape 40 de ani de Jules Rimet și transpus în realitate în anul 1930 la Montevideo, Campionatul mondial de fotbal este, alături de Jocurile Olimpice, acea competiție sportivă care înregistrează de fiecare dată cel mai mare succes propagandistic, spectacular și financiar și pentru motivul că este singura întrecere sportivă la care pot participa cot la cot cei mai reprezentativi jucători, indiferent de calitatea lor de amatori sau profesioniști, deci cei mai buni din fiecare țară.

Dintre cele 7 ediții disputate pînă în prezent, un număr de trei au avut loc în America de Sud (1930 la Montevideo, 1950 în Brazilia, 1962 în Chile), iar celelalte patru pe stadioanele europene (1934 în Italia, 1938 în Franța, 1954 în Elveția, 1958 în Suedia). Cîștigătoarele sînt cunoscute : de cîte două ori Italia (1934, 1938), Uruguay (1930, 1950) și Brazilia (1958, 1962) și o dată R.F. Germană (1954). Țările organizatoare au intrat în posesia trofeului doar de două ori : în 1930 și 1934.

De cînd se cunosc cele 16 echipe finaliste ale actualei ediții și de cînd s-au stabilit prin tragere la sorți cele 4 grupe preliminare, s-au făcut sute și mii de calcule și pronosticuri, s-au disputat partide de pregătire și antrenament care mai de care... mai puțin sau mai mult convingătoare ! Rezultatele adevărate ale acestor pregătiri se vor cunoaște însă numai în luna iulie, pe stadioanele Angliei.

Pînă atunci, încercăm să vă furnizăm cîteva spicuiri din istoria acestei competiții, date și detalii care vor fi utile pentru înțelegerea secretului marii popularități a fotbalului.

La cele 7 turnee finale disputate pînă acum au fost prezente în total 36 de reprezentative, din care 21 din Europa, 11 din America, 3 din Asia și 1 din Africa. În materie de prezență, primul loc aparține Braziliei care a fost prezentă la toate cele 7 ediții. Urmează în ordine, cu cîte 5 participări : Italia, Ungaria, Iugoslavia, Franța, Cehoslovacia, Elveția și Mexic ; cu cîte 4 participări : Suedia, Anglia, Belgia, Uruguay și Argentina ; cu cîte 3 participări : Chile, Paraguay, R.F. Germană, S.U.A., Austria, Spania și România.

În rîndul participanților la turneul final din acest an se găsesc și două „debutante" : Portugalia și R.P.D. Coreeană. Nu s-au calificat în schimb : Iugoslavia (locul IV în Chile), Cehoslovacia (locul 2 în Chile), Suedia, Belgia, Paraguay, Austria și altele.

Ținînd cont numai de rezultatele obținute în turneele finale, clasamentul primelor echipe se prezintă astfel (în paranteză s-a indicat numărul participărilor) :

1.	Brazilia (7)	29	19	5	5	80—36	74,1%
2.	Uruguay (4)	16	11	1	4	50—23	71,8%
3.	Italia (5)	17	11	2	4	36—20	70,5%
4.	R.F.G. (3)	16	9	3	4	41—30	65,6%
5.	Ungaria (5)	19	11	2	6	62—27	63,1%
6.	Chile (3)	12	7	0	5	26—17	58,3%
7.	Suedia (4)	16	8	2	6	38—35	56,2%
8.	U.R.S.S. (2)	9	4	2	3	14—13	55,5%
9.	Iugoslavia (5)	19	9	3	7	33—27	55,2%
10.	Argentina (4)	12	6	1	5	27—25	54,1%
11.	Austria (3)	12	6	1	5	26—26	54,1%

12—17. Franța, Cehoslovacia, Țara Galilor, Spania, Irlanda de Nord, Cuba cu 50% fiecare. Țara noastră ocupă locul 23 cu 30%.

E interesant de arătat că finalele cele mai strînse, au avut loc în 1934 (Italia — Cehoslovacia 2—1, după prelungiri) și în 1954 (R.F. Germană — Ungaria 3—2). Finala cea mai dramatică : în 1950, pe stadionul Maracana, cînd Brazilia, țara gazdă și marea favorită, în finala de 4 echipe, disputată după sistemul — turneu, a pierdut cu 2—1 meciul decisiv jucat cu „11"-le Uruguayului (deși între minutele 46—65 a și condus cu scorul de 1—0 și avea nevoie doar de un meci egal...). Această înfrîngere a fost primită în Brazilia cu un adevărat doliu național și, să nu vă miriați, Brazilia — după acest meci — și-a reluat șirul întîlnirilor internaționale numai la 6 aprilie 1952, deci după o întrerupere de aproape 21 de luni ! Tot brazilienii au realizat „scorul" finalei, 5—2 în 1958 cu Suedia, la Stockholm, cu care ocazie au intrat, în sfîrșit, în posesia trofeului. În anul 1962, ei au repetat performanța, ce-i drept într-un stil mai puțin convingător, cu scorul de 3—1 în fața Cehoslovaciei.

Scorurile cele mai categorice înregistrate în cadrul turneelor finale :
9—0 : Ungaria — Coreea de sud (1954)
8—0 : Suedia — Cuba (1938), Uruguay — Bolivia (1950)
7—0 : Turcia — Coreea de sud și Uruguay — Scoția (1954)
6—0 : Ungaria — Indiile Olandeze (1938)
7—1 : Italia — S.U.A. (1934). Brazilia — Suedia (1950)
8—3 : Ungaria — R.F. Germană (1954)
5—0 : Brazilia — Mexic (1954), Austria — Cehoslovacia (1954), Iugoslavia — Columbia (1962)
6—1 : Argentina — S.U.A. (1930). Uruguay — Iugoslavia (1930), Brazilia — Spania (1950), R.F. Germană — Austria (1954), Cehoslovacia — Argentina (1958), Ungaria — Bulgaria (1962).
7—2 : R. F. Germană — Turcia (1954).

Dintre rezultatele cu cele mai multe goluri citățm :
7—5 : Austria — Elveția (1954)
8—3 : Ungaria — R.F. Germană (1954)
6—5 : Brazilia — Polonia (1938)
7—3 : Franța — Uruguay (1958)
4—4 : Anglia — Belgia (1954) și U.R.S.S. — Columbia (1962).

Fiind vorba de scoruri să vă prezentăm și scurta listă a „golgeterilor" fiecărei ediții :
13 goluri : Just Fontaine (Franța, 1958)
11 goluri : Kocsis (Ungaria, 1954)
8 goluri : Stabile (Argentina, 1930)
7 goluri : Leonidas (Brazilia, 1938) și Ademir (Brazilia, 1950)
5 goluri : Nejedly (Cehoslovacia)
4 goluri au înscris un număr de 6 jucători la ediția din 1962 : Garrincha și Vava (Brazilia), Leonel Sanchez (Chile), Valentin Ivanov (U.R.S.S.), Jerkovici (Iugoslavia) și Albert (Ungaria).

Menționăm că în cadrul turneelor finale la care au participat, vest-germanul Rahn a înscris în total 10 goluri, brazilianul Vava 9, uruguayanul Schiaffino 8, vest-germanul Schäfer și maghiarul Tichy cîte 7 goluri fiecare.

În materie de prezență la turnee finale, pe primul loc se află portarul mexican Antonio Carbajal, care a participat la ultimele patru turnee (1950, 1954, 1958, 1962).

La cîte trei turnee finale au luat parte : Nicolae Covaci I (România, 1930—38), Voorhof (Belgia, 1930—38), Matler și Delfour (Franța, 1930—38), Wright și Finney (Anglia, 1950—58), Schäfer (R.F. Germană, 1954—62), Grosics (Ungaria, 1954—62), Novak și Pluskal (Cehoslovacia, 1954—62), Cardenas (Mexic, 1954—62), D. Santos, N. Santos și Didi (Brazilia, 1954—62).

De remarcat și o performanță negativă ieșită din comun : una din cele mai mari figuri ale fotbalului mondial din ultimele două decenii, Alfredo Di Stefano, fost internațional în echipele Argentinei, Columbiei și Spaniei, component al Selecționatei lumii și al echipei Real Madrid, cîștigătoarea de cinci ori la rînd a Cupei Campionilor Europei, nu a jucat la nici un meci al vreunui turneu final al campionatului mondial. În 1950 era cetățean argentinian, dar juca în Columbia, iar Argentina nu a participat ; în 1954 era în Spania, dar fiind tot cetățean al Argentinei nu a participat din nou ; în 1958, Spania nu s-a calificat în turneul final, iar în 1962 a fost nevoit să urmărească cele 3 partide ale echipei sale din tribună (după unii a fost indisponibil, după alții însă, selecționerul Helenio Herrera l-a ținut pe tușe ca răzbunare pentru insuccesele avute la F.C. Barcelona în perioada de glorie a lui Real).

Ce ne va aduce turneul final din Anglia ? Vom vedea la timpul respectiv. Ținînd cont de pregătirea echipelor, a căror minuțiozitate și intensitate reprezintă deja un „record" față de toate edițiile precedente, sperăm că vom înregistra meciuri demne de nivelul și popularitatea jocului cu balonul rotund.

FREDERIC MOISES

ECOURI

● **Pelé a acceptat să înregistreze cîntecele pe care le compune cu condiția ca drepturile de autor și cota cuvenită din vînzarea discurilor să fie afectată unor opere de caritate.**

● **Cei 352 de jucători care vor participa la turneul final au fost asigurați. Bineînțeles că în frunte se află Pelé cu o asigurare pentru 250 000 de lire.**

● **Brazilienii, superstițioși, n-au acceptat să facă drumul cu avionul în Europa decît dacă comandantul de bord va fi tot Guilherme Bunger, același care în 1958 a condus avionul în Suedia, iar în 1962 în Chile...**

● **La meciul cu Elveția, mexicanii au surprins pe spectatori prin curioasa lor lovitură de începere a jocului : centrul înaintaș a trasă pur și simplu, cu toată forța, spre poarta adversă ! Lucru pe care elvețienii nu l-au văzut niciodată...**

● **Federația argentiniană a decis să nu întrerupă campionatul în timpul turneului final al C.M.**

● **Alf Ramsey, antrenorul echipei Angliei, a proiectat la o ședință cu jucătorii săi, filmul unui meci Anglia — Uruguay disputat acum doi ani.**

● **Mai mulți medici vor fi atașați la fiecare din cele patru grupe ale turneului final și vor examina jucătorii unei formații dacă adversarii lor — avînd bănuiala unui „doping" — vor cere acest lucru.**

● **Fiscul brazilian a amenințat pe jucătorii Garrincha și Gerson, din lotul Braziliei, că nu vor putea pleca în Europa dacă nu-și vor achita impozitele. Bineînțeles că pînă la urmă lucrurile s-au aranjat.**

● **Fotbaliștii spanioli selecționați pentru „mondiale" sînt cantonați la Saint-Jaques de Compostelle, de unde Ufarte a fost învoit să se reîntoarcă la Madrid pentru cîteva zile. Motivul absenței sale din lot a fost deosebit de serios și tragic : decesul sorei sale. La rîndul său, Suarez suferă din cauza unui calus la gleznă. Operația pe care dorește să o facă necesitînd mult prea multe zile de odihnă, a hotărît să și-o amîne pentru luna august, după Campionatul mondial.**

● **BBC va televiza în relanti fazele critice ale meciurilor de fotbal din cadrul „mondialelor". Pentru comentarea acestora s-a recurs la serviciile unor „stele" de prima mărime ale fotbalului englez: fostul căpitan al echipei Angliei, Jonny Haynes, Danny Blanchflower, fostul căpitan al echipei Irlandei de nord, Tommy Docherty, conducător tehnic la Chelsea, Joe Mercer, conducător tehnic la Manchester City, Don Revie, conducător tehnic la Leeds, Jimmy Hill, conducător tehnic la Coventry, Ron Greenwood, conducător tehnic la West Ham, Billy Wright, de la Arsenal, foștii arbitri internaționali Ken Aston și Arthur Ellis și fostul selecționer Walter Winterbottom.**

Fotbal

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ

Redacția și administrația București, Bd. Mărăști 26, raion 30 Decembrie

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teașcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-șef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.